AKŞAM
İLAVEDİR, AYRICA PARA İLE SATILMAZ

Çevrilecek olan Çanakkale Savaşları ile ilgili film için yaptığımız yayın tepki yarattı

Demirağ'ın iyi niyeti, başarı elde etmeğe yetmez

Zaman varken bir fiyaskoyu önlemek için ilgilileri uyarıyoruz

Yukardaki resimde görülen Demirağ, film hakkında açıklama yapmış ancak endişeleri ortadan kaldıramamıştır. Solda ise Albay Nusret Erarslan görülüyor. (Foto: AKŞAM — E. BAŞOL)

BIZIM GORUŞUMUZ:

HER ŞEYE RAGMEN «ENDİŞELERİMİZ» DAGILMIŞ DEGİL

ÇANAKKALE gibi Türk Tarihinde âbideleşmiş bir «Zafer» ile ilgili film çevrileceğini duyduğumuz an, gerçekten büyük dalgalanmalar geçirmiştik... Ancak konu üzerine biraz eğilmeğe yeltendiğimizde, işin ter-tutar yönü olmadığını anladık ve hemen kaleme - kâğıda sarılarak durumu ilgililere ve siz değerli okuyucularımıza duyurduk... Bunun üzerine filmin yapımcısı Bay Turgut Demirağ ve Bay Senarist, elele vererek basın toplantısı yaptılar.

Bu toplantıda yine bizler, üzerimize düşen görevi eksiksiz yerine getirebilmek için bazı sualler sorduk. Eksik olmasınlar: Bay Demirağ ile Bay Senarist, bunlara cevap verdiler, ya da susmamış olmak için bir şeyler söylediler.. Sırf sandalyeler boş kalmasın diye toplantıyı izlemeğe (!) gelen diğer sayın gazeteciler (!) de cevapları dinlemekle ve bol bol baş sallamakla yetindiler.

Bütün bunlardan sonra duyduğunuz endişelerin hiç birisinden kurtulamadığımızı söylemek, çok yerinde olur sanırız. Neden mi? İşte cevaplardı:

1 — Herşeyden önce «Çanakkale» gibi bir dev «aZfer» i canlandıracak filmin senaryosu, bilim yeterliliği olan bir kurul tarafından hazırlanmalıdır. Bu, tartışma kabul etmiyen bir gerçektir... Ve hiç bir kimse, bu konu üzerindeki tutkuları ile macera arıyamaz, aramaya da hakkı yoktur.

2 — Biz, şu anda «Türk Sinemasını gerek bilimsel, gerekse de teknik yönden böyle bir filmi çevirecek yeterlikte görmüyoruz ve bunu iddia ediyoruz» Bu yüzden özellikle «Harp filmleri» yönünden ihtisaslaşmış yabancı kişi ve şirketlerle işbirliği şarttır... İktisadi yönden bu beraberlik şimdilik imkânsızsa, filmi çevirme özentisinden vazgeçilmelidir.

3 — Bay Demirağ, Co-Prodüksiyonun daha başarılı olacağını kabul etmiş ancak büyük maddi imkânlar gerektiğinden bunun için hükümetin yardımına inanmışlır. Fakat bu yardımı sağlamak için hükümete, niçin başvurma cesaretini ve zahmetini gösteremeyişlir?

4 — Türkiye'de film çeviren yabancı firmalara Turizm ve Tanıtma Bakanlığı elinden gelen her türlü yardımı yaparken böyle bir konuya hiç bir zaman bigâne kalamaz.. Sayın Demirağ'a bunu özellikle hatırlatırız..

5 — Henüz vakit varken büyük bir fiyaskoyu önlemek için Milli Eğitim, Turizm ve Tanıtma ve Milli Savunma Bakanlıklarını şimdiden uyarırken ilgililerin, «Çanakkale» gibi ciddi bir konunun ticari gayeler uğruna istismar edilmesine göz yummamalarını dileriz...

● Turgut Demirağ ile Albay Erarslan, filmin senaryosu hakkında geniş bilgi vermiş ve çalışmalarından emin olduklarını söylemişlerdir. Fotoğrafta, Demirağ ve Albay Nusret Erarslan bu basın toplantısında görülüyor. (Foto: AKŞAM)

PRODÜKTÖR ve SENARİSTİN SORULARA VERDİĞİ CEVAP

ÇANAKKALE Savaşının 50 inci yıldönümü dolayısıyla çevrilecek film hakkındaki endişelerimizi ortaya koyan yayınımız üzerine, Prodüktör ve Rejisör Turgut Demirağ ile Ordu Foto Film Merkezi Başkanı Albay Nusret Erarslan bir basın toplantısı yapmışlardır.

Toplantıda, Turgut Demirağ Çanakkalede yaratılan zafere layık bir film çevireceklerini, bunun için de bütün çabanın harcandığını söylemesine rağmen, endişelerimize karşı yeterli cevaplar verememiştir. Prodüktör Demirağ ile Foto Film Merkezi Başkanı Albay Nusret Erarslan, gazetecilerin sorularını şu şekilde cevaplandırmışlardır:

Soru: Çanakkale Savaşını canlandıracak bu filmin senaryosu, ne şekilde ve kimler tarafından hazırlanmıştır?

Cevap: Önce, «Keloğlan Çanakkale'de» adlı bir hikâye ele alınmıştır. Sonra ise Ordu Harp Tarihi Dairesiyle işbirliği yapılmış, Çanakkale Savaşı ile ilgili 11 eser gözden geçirilmiş, senaryo, Albay Nusret Erarslan tarafından yazılmıştır.

Soru: Sayın Erarslan, daha önce uzun metrajlı bir filmin senaryosunu yazmış mıdır?

Cevap: Erarslan Ordu Foto Film Merkezinde 14 yıldan beri çalışmaktadır. Renkli ve siyah, beyaz dökümanter çeşitli filmlerin çekiminde bulunmuştur. Bu ilk senaryosudur.

Soru: Hazırlanan senaryo, hakkında tarihçiler ve sinemada yetkili kişilerin görüşlerinin alınması faydalı olmaz mı idi?

Cevap: Olabilirdi. Ancak, biz hazırladığımız senaryodan eminiz. Bu şekilde bir görüş almaya kalksa idik, mesele uzardı. Bu sebepten lüzum görmedik.

Soru: Çanakkale Savaşının, Türk Tarihinde önemli bir yeri vardır. En az 250 bin Türk şehit olmuş ve bir o kadar da karşı tarafın askeri ölmüştür.

Sinemada harp filmleri ayrı koldur. Dünyanın bu konuda ün yapmış sinemacılarından faydalanılamaz mı idi?

Kendisi de kabul etmiyor

Cevap: Gayet tabii ki, yabancı filmcilerle işbirliği ile çevrilecek film daha iyi olurdu. Ancak, büyük bir finansmanı gerektireceği için Hükûmetin de yardım etmesi lâzım edecekti. Bunu da hiç tahmin etmediğimden böyle bir şeyi aklıma getirmedim.

Soru: Hükûmete resmi bir müracaatınız oldu mu? Çünkü, Siyah Melek filmini çevirecek İtalyan Prodüktörüne Hükûmet geniş imkânlar sağlıyor, Çanakkale Savaşı için de aynı yardım yapılamaz mı idi?

Resmen başvurmamış

Cevap: Hükûmete resmen başvurmadık. Etsek de «evet» deneceğine inanmıyorum. Bu konuda tipik bir misâl vereyim: Bu filmi çekmek için Turizm ve Tanıtma Bakanlığında bulunan Sinemaskop kamerayı istedik, Bakana sormadan veremeyiz dediler.. Böyle davranan Hükûmetten nasıl yardım istersiniz?

Soru: Siz, Türkiye'de ilk olarak Jayne Mansfield ile Co-Prodüksiyon film çevirmeye giriştiniz. Neden, Çanakkale filmi için de aynı şeyi düşünmediniz?

Ticarî gâye olunca

Cevap: O filmi ticari gaye ile çeviriyordum onun için Co-Prodüksiyon yapacaktım..

Soru: Ticari bir gâye için Co-Prodüksiyon düşünüyorsunuz. Çok daha önemli bir konu olan Çanakkale filminde neden bu aklınıza gelmiyor?

Cevap: (Öksürme, ve yutkunma) Bu cevaplardan sonra filmde rol alacak oyuncular hakkında bilgi vermiş ve şunları söylemiştir:

«Türkiye'deki imkânlarla en iyi filmi çevireceğimize inanıyoruz.»

Cevaplarında çelişmezlik var

Selâmlık'ta

AÇIK OTURUM

Cinsî sorumluluk

Bugün üç mektup var. Üçünün de yazarı kadın. Üçü de, muhtelif sebeplerle, evliliğin erkeğe yüklediği görevleri yerine getirmekten uzak olduğunu yazıyorlar. Bir veya ikisinin mazereti haklı sebebe dayanabilir. Ama böyle bir evliliğin devamında fayda görülmediğine göre bu evlilik sona ermeli midir? Yoksa insanlar yalan ve riya tarafları ile bu ağır yükü taşımakta devam etsinler mi? Baştan atılan yanlış adımlar, akla gelmiyen bir kaza veya yaşlılık sonunda cinsî tarafı kaybolan bir evliliğin devamında fayda var mıdır? Okurlarımızın bu konudaki mektuplarını bekliyoruz.

Centilmen bir erkek

«Tarık bey, 34 yaşındayım. Evliyim ve iki çocuğum var. Eşimi de seviyorum. Fakat 6 ay evvel bir kaza neticesi erkekliği azaldı. O günden bu yana erkeklik görevini hemen hemen yapamıyor. Gencim ve heyecan arıyorum.

Doğrusu kocamı da aldatmak istemiyorum. Boşanmayı uzun uzun ve ciddî olarak düşündüm. Zaten ilk teklifi o yaptı ve «Mesut olman için başka çaren yok» dedi. Fakat çocuklarım ağır bastı. Öte yandan uykusuz geçen gecelerimde buhranlara kapılıyorum. Hâl çaresini bir türlü bulamadım. İşin içinden namusumla çıkabilecek bir yol gösterebilir misiniz?»

Lâleli — M. E.

Çocuklarınız «ağır bastığına göre,» meseleyi hallettiğinizi zannetmişsiniz hanımefendi. Fakat bu kararınızın isabetli olup olmadığında şüpheniz var. Çocuklarınız burada kararınızın esas unsuru olmuş ama, unutmayınız ki eşiniz de tam bir centilmen. Herhangi bir erkeğin kolay kolay yapamıyacağı bir yol göstermiş. Boşanmayı teklif etmiş. Hem de sizin mutlu olmanız için. En doğru yol da bu. Resmiyetten ayrılmayın ve boşanın. Durumu ilerde çocuklarınıza anlatınca size hak vereceklerdir.

Tabiî suçlusunuz

Tarık bey, Yıllar evvel ailemin zoru ile yaşlı bir adamla evlendirildim. İlk zamanlar mesut olduğumu ifrat ederim. Fakat yıllar geçtikçe kocamın ateşi söndü. Şimdi birbirimize yabancı gibiyiz. Bu ilgisizliğe ilk zamanlar alışmıştım. Fakat bir üniversite öğrencisi ile tanıştım. Kocamın uzak bir tanıdığının oğlu imiş. Arada sırada bize geliyor. Galiba onu sevmeye başladım. Koram yaşlı, bu da çok genç. Benimle ilgilenmeye başladı. Onunla flört edersem suçlu sayılır mıyım? Cevabınızı bekliyorum.

Tarlabaşı, S.H.

Evli bir kadın olduğunuzu unutmamanız gerekiyor. Hele işe genç bir üniversiteli karışınca daha da ciddileşen bir mesele oluyor. Tesadüflere kadar beklemeniz de ayrı bir hata. O genci tanımasaydınız, size hiçbir faydası olmayan bu evlilikten ne bekliyordunuz? Neden daha evvel boşanmayı düşünmediniz? Yapacağınız en mâkul hareket dr bu olacak. Serbest kalınca da öteki meseleyi uzun uzun düşünür bir karara varırsınız elbet. Fakat evli bir kadının flörtten bahsetmesini hiçbir cemiyet hazmedemez hanımefendi. Ayrıca da suç işlemiş olursunuz...

Bu derece yüzgöz olmayın

Tarık bey,

8 yıldır evliyim. Çocuklarımızla mesut yaşarken fettan bir kadın hayatıma girdi. Beni güzü görmüyor artık. İçkiye de başladı. Galiba kötü bir kadın. Bazı geceler de eve gelmez oldu. Sebebini sorunca sinirleniyor ve kavgaya başlıyoruz. Bir gün, «O kötü kadına bir daha gi sen, senden intikamı alırım, seni aldatırım» dedim. «Haydi yap da göreyim, seni öldürürüm» dedi. Ne yapayım?

Adana, A.S.

İntikam medenî insanların seçecekleri yol değildir. Hele evlilikte. Dediğinizi bir an gerçekleştirdiğinizi tasavvur edin. Bundan kimin zararlı çıkacağını siz hesaplayın. Müşkül bir durumda bulunduğunuzu elbette takdir ediyorum. Yarın ana - babanızı yanına bir müddet için çocuklarınızı da alıp gidin. Arayın büyüklerinizi koyun. Esasen bu derece yüzgöz olmanız doğrusu hata. Yine bir netice vermezse boşanmak en tabiî hakkınızdır. Selâmlar.

7 YANLIŞ

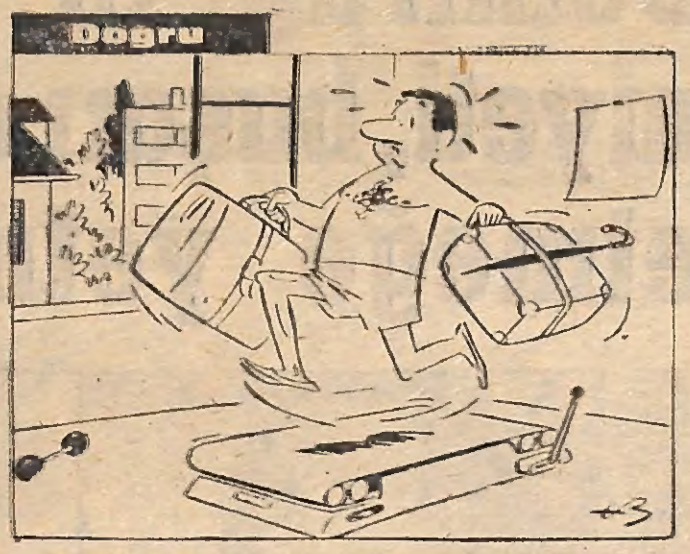

RESSAM üstteki resmi kopya ederken yedi yanlış yapmış. Bunları bulabilir misiniz. Eğer bulamazsanız, Cevaplar Sütununa bakın.

BİZDEN

Kalb ağrısı ve sebepleri

Hemen hemen herkes zaman zaman kalb bölgesinde duyduğu sıkıntılar yüzünden kalbinin rahatsız olduğu korkusuna kapılmıştır. Ama gerçek bunların çoğu zaman kalble bir ilgisi olmadığıdır.

Kalb böyle arızalar göstermez

Kalb hastalıkları çoğunluğun zannettiği gibi kalbin sol tarafında ağrı yapmaz. Kalb rahatsızlıkları tam göğüs üzerinde ve boğaza yakın kısımda kendini gösterir. Bunlar çarpıntı ve bunalmalar şeklinde değil, göğüs üzerinde bir baskı ve ağırlık şeklinde ortaya çıkar. Bedeş derecede sıkıntı verir, karıncalanma, uyuşma hissi sol omuz başından sol el parmaklarına kadar yayılır.

Bazen mide'den olabilir

Bazen mide ve mide civarındaki sinirleri tahrik eden bir gıdanın alınması da bu tip arızaların sinir yoluyla ortaya çıkmasına sebep olabilir. Tabiî basınç sona erip yenilenler barsağa geçince rahatsızlık da ortadan kalkar. Mide şişkinliklerinin kalbe bir sıkıntı verdiği bir hakikattir. Midede biriken gaz diyaframa basınç yapar, bu basınç ise kalb bölgesinde sancı ve saplanmalar yapabilir.

Bazen asabî de olabilir.

Asabî bünyeli insanların bazen kalb bölgelerinde duydukları bir sancıyı gayri deve yapmak kabilinden büyüterek hakiki bir kalb rahatsızlığı haline getirdikleri ve evhama kapılarak merdiven çıkamıyacak, yol yürüyemiyecek hâle gelebilirler. Bunun çâresi önce bir şeyiniz olmadığını ispat edebilmeniz için doktora gitmeli sonra kendi kendinizi böyle evhamlara kaptırmaktan vazgeçmelisiniz.

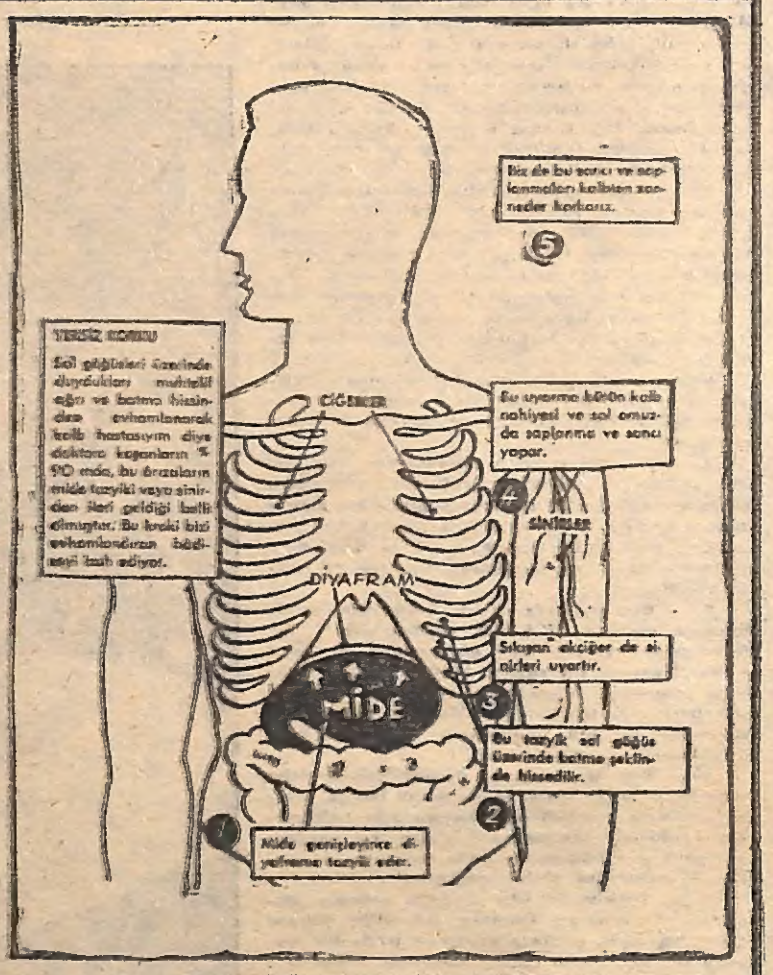

Nelere dikkat etmeli

Hazımsızlık ve gaz yüzünden kalbinde ağrılar duyanlar: Gıdalarına dikkat etmeli ve fazla hamur işi yemekten vazgeçmeli. Ayrıca kabız olmaktan da kaçınmalısınız. Asıl mühimi hiçbir zaman kalbinizin ârızalı olduğu fikrine kendinizi kaptırmamalısınız.

Yedi yanlış :

1 — Soldaki halterin boyu da hafifçe uzun.
2 — Pencerenin dışından gözükün bitkinin dalı camdan biraz içeride.
3 — Pencerede ispanyolet var.
4 — Adamın sortumun beli de şık.
5 — Adamın sol ok değişik.
6 — Koşma pistlerinin yönünün değişik.
7 — Adamın elindeki valizin boğazına kayışında bir toka var.

ÇEVAPLAR ÇÖZÜMLER

BİR HİKÂYE

Mutlaka bir ortak lâzım

Şu aşağıda okuyacak olduğunuz hikâyeyi bana geçende de bir arkadaşım anlatmıştı. Hoşuma gittiği için ben de size anlatayım. Evvelâ şunu belirtmem yerinde olur ki benim içkiyle aram hiç de fena değildir! Hem niçin fena olsun? Ondan bir kötülük görmüş değilim ki! Tam aksine, içtikçe neşelenir, şen ve şakrak olurum! Kimseye de bir zararım dokunmaz. Arkadaşımın bu mühim mevzudaki fikri de benimkine uygun olacak ki ne zaman birbirimize rastlasak usulen hal-hatır soruşturmalarından sonra hemen kapağı bir meyhaneye atar, bir iki parlattıktan sonra başlarız karşılıklı çene yarışına.

Birbirimizi traş ederken siz bizi görseniz katılırsınız gelmekten. Neler anlatmayız ki! Hem anlatır, hem kahkahalarla güleriz. Zaten hayat dediğimiz şey gülmekten başka neye yarar ki...

İşte bu buluşmalardan birinde arkadaşım bana şu hikâyeyi anlattı: «Epeyce oluyor, o günlerde kendimi iyi hissetmemeğe başlamıştım. Gidip bir hastahanede kendimi toptan muayene ettirmeyi düşündüm ve kararımı da hemen yürürlüğe koydum. St. Michel hastahanesini bilirsin. Bunun ikinci katında beni iki kişilik bir odaya yatırdılar. Karyolanın biri boş duruyordu. Birisini getirseler de karşılıklı lâf atsak diye düşündüğüm bir sırada bizim odanın kapısı açıldı. İçeriye, sedye üstünde, birini getirip boş karyolaya yatırdılar. Fakat bu gelenin söz söyliyecek hali yoktu. Çene çalmak şöyle dursun kâh inliyor, kâh bir şeyler sayıklıyordu. Ne söyleniyor diye kulak kabarttığım bir sırada «Elizabeth» diye sayıkladığını duydum. Acaba sevgilisinin adı mı idi bu? Hastabakıcılar gelip ona bir şeyler sırınga ettiler. Sırıngadan sonra derin bir uykuya dalmış olacak ki artık sayıklamalardan ve Elizabeth adının tekerrüründen eser kalmadı.

Ertesi gün bizim oda arkadaşı artık kendine gelmiş bulunuyordu. «Geçmiş olsun» la başlıyan muhavere gittikçe inkişaf etti. Oda arkadaşım yirmi beş yaşlarında yakışıklı bir delikanlıydı. Sevimli bir çehresi vardı. Başından geçeni bana şöyle anlattı:

«O, bir bankada daktilo idi. Ben de aynı bankanın gişe memuru. Uzun boyu, ince endamı, ipek gibi lepiska saçları, yeşil gözleri vardı. Ah o gözler! Seni daha ilk bakışlariyle büyülemiş, kendine esir etmişti. Biraz peltek konuşuyordu. Fakat bu peltekliğin kendine mahsus öyle bir tatlılığı vardı ki o konuştukça insan bu konuşmanın hiç ardı arkası gelmemesini istiyor, onu dinlemekle âdeta büyük bir müzik dehasının nağmelerini duyuyor gibiydim. Öğle tatillerinde, evim bankaya uzak olduğundan, civardaki küçük bir lokantaya gitmeyi âdet edinmiştim. Müşterileri, mahdut, yemekleri nefis, tenha köşeleri bol bir lokanta idi bu. Adının Elizabeth olduğunu öğrendiğim bu güzel meslekdaşım da aynı lokantaya devam ediyordu. Tenha köşelerden birini kendimiz için bir «buluşma yeri» olarak seçmiştik. Her gün öğle yemeklerini işte bu köşede birlikte yiyiyor, her şeyden konuşuyor, tatlı dakikalar geçiriyorduk. Her gün aynı saatlerde devam eden bu başbaşa konuşmalarımız esnasında onun ailevî durumunu da öğrenmiş oldum. Bana anlattığına göre ailesinin biricik kızı imiş. Anasiyle babası, bir New Orlean dönüşü, bindikleri trenin karşıdan gelen bir ekspresle çarpışması neticesinde ölmüşler. Elizabeth bu esnada sekiz yaşında bulunuyormuş. O da, her şeyden habersiz, ihtiyar dul teyzesiyle sevdiklerinin dönüşünü beklerken büyük faciayı gazetelerden öğrenmişler. İhtiyar teyze, piyano dersleri vermek suretiyle Elizabeth'i büyütmeğe muvaffak olmuş. Sonra günün birinde, o da ölmüş. Bu ikinci felâket üzerine hayat okyanusunun çalkantılı dalgaları arasında bir hayli meşakkat ve mahrumiyetlere katlanarak nihayet gemisini selâmet sahiline ulaştırmıya muvaffak olan genç kız, uzak bir akrabasının delâletiyle bulunduğumuz bankaya kapılanmış.»

Bunları bana anlatırken sesi titriyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Felâkete uğrayan insanların dert boşaltırken hissettikleri ferahlığı bildiğim için teselliye lüzum görmeden ve sözünü kesmeden hikâyeyi dinliyordum. Bir aralık durup derin bir düşünceye dalar gibi oldu. Ve sonra hikâyesine devam etti:

— Evet, aynı bankada çalışıyorduk. Bir hafta sonu tatilinde ona dedim ki:

— Miss Elizabeth! Civardaki nefis gölü bilmem hiç gördünüz mü? Bu gölün kenarında küçük fakat çok şirin bir otel var. Ben hafta tatilimi burada geçirmek niyetindeyim. İsterseniz beraber gidelim. Otelin sandalları da var. Biner göl de gezeriz. Hattâ balık da avlarız.

— Bayılırım, diye cevap verdi, bu oteli bana başkaları da övmüştü. Çok şairane bir yermiş. Size memnuniyetle refakat ederim.

Gittik. Otelin adı da şairane idi: Âşıklar yuvası! O gün sandalla gölde dolaştık. Gölün bitiminde suyun üstünde kanat germiş bir söğüt ağacı vardı. Sandalımızı bunun altına çekip balık avladık. Akşam üstü balıklarımızı alıp otelimize yanaştık. Otelin lokantası gölün kenarında idi. Balıklarımızı, pişirmek üzere, lokantanın ahçısına verdik, bir masaya yerleştik. Mehtaplı bir geceydi. Ay ışığının göl üstündeki akisleri, tabiata hâkim olan sessizlik ve karşımda melekler gibi bir kız! Üste de bir şişe Porto!

Balıkları yedik. Şarabı içtik. Atmosfer beni itirafa mecbur etmişti. Dedim ki:

— Elizabeth benimle evlenir misin? Çünkü seni seviyorum.

Cevabı şu oldu:

— Bu itirafı ve bu teklifi çoktan bekliyordum. İstediğin gibi olsun. Evlendik. Acaba, şu dünyada bizden mesut insanlar var mıydı? Kendimizi kâinatın en bahtiyar bir çifti sanıyorduk. Derken hâmile kaldı. Fakat, bu kadar parlak başlıyan hikâyenin sonu ne kadar hazindir.»

Boynuna ağlıyordu. Dedim ki:

— Dünyada ebedî hiçbir saadet yoktur. Her yokuşun bir inişi ve her inişin bir yokuşu olduğunu niçin unutuyorsun? İnsan biraz da Epikürien olmalı. Tanrı, saadeti de felâketi de insanlar için yaratmıştır. Kendine gel ve hikâyene devam et

— Haklısın, dedi, fakat ağlamamak elde değil ki. O kadar tapındığım o kadar sevdiğim Elizabeth'ciğim doğum da öldü. Çocuk da beraber..

Anlattığına göre, bu acıya dayanamıyan oda arkadaşım tentürdiyot içerek intihara teşebbüs etmiş, fakat kurtarılmış. Hikâye cidden hazindi. İtiraf edeyim ki dinlerken yüreğim parça parça oldu. Onu şöyle teselliye çalıştım:

— Aziz arkadaş! Ölenle ölünmez ki. Allahın işlerine karışmak da olmaz. Her şeyde bir keramet vardır. Istırap çekmiyeceksin diyemem. Fakat zaman her yarayı iyileştirir. Henüz gençsin. Kuvvetli bir bünyeye sahip olduğun görünüyor. Sabret, her şey düzelir.

Biz öyle konuşurken içeri hastabakıcı girdi. Çok güzel ve nazik bir kızdı bu.. Hemen onun yanına giderek derecesini aldı, nabzını muayene etti. Sonra ilâhi bir gülümseme ile:

— Nabız normal, ateş yok, dedi, tehlikeyi atlattınız Mr. George pek yakında taburcu sunuz! Bir daha böyle yaramazlıklar yapmazsınız sanırım!

Aradan üç dört gün geçmişti ki bizim oda arkadaşı ile güzel hastabakıcının samimiyet vadisinde hayli ilerlemiş olduklarını gördüm. Adresler alınıp veriliyor, daha şimdiden randevular tâyin olunuyordu. Haftasına bizim oda arkadaşı Mr. George taburcu oldu. Ben de birkaç gün sonra hastahaneyi terkettim. Eskisi gibi işime devama başladım. Aradan bir ay kadar zaman geçmişti. Şu mektubu aldım:

Azizim Mr. Moris:

Hayatın tek başına katlanılacak bir yük olmadığına kanaat getirdim Mutlaka bir ortak lâzım. Bana büyük bir dikkat ve ihtimamla bakan hastabakıcı Miss Emilie'yi hayat ortağı yapmıya karar vermiş bulunuyorum. Gelecek pazar yapılacak nikâh törenine gelerek bize şeref vermenizi diler, en derin saygı ve sevgilerimi sunarım.

George

Arkadaşım hikâyesini bitirince:

— Nasıl, dedi, bir taraftan intihar, diğer taraftan nikâh töreni. Beğendin mi bu tezadı?

— Ne olacak, diye cevap verdim hayatın cilveleri bunlardır..

MİZAH

Neymiş!..

Bir değirmenci eşeğini önüne katmış giderken yolda muzip bir köylüye rastlamış ve köylüye sormuş:

— Böyle ikiniz yanyana nereye gidiyorsunuz?

Değirmenci hazır cevapmış:

— Üçümüz için, demiş, saman almıya.

Haklı bir cevap

Sancıya karşı birebir eski ilâçlardan «asa foetida» denilen biri vardır ki, buna halk arasında «yedi şeytan ters» denirdi.

Bir gece yarısı, dükkânının üstünde yatan semt eczacısının kapısı acı acı çalınır. Eczacı hiddetle pencereyi açarak seslenir:

— Kim o, ne istiyorsun?

Aşağıdan bir çocuk sesi işitilir:

— Benim. Babam sancılandı da on paralık yedi şeytan tersi istiyorum.

Eczacı aksilenir ve şu cevabı verir:

— Hadi oradan defol. Gecenin bu vaktinde on apraya bir şeytan bile terslemez, nerde kaldı ben sana yedi şeytan bulayım.

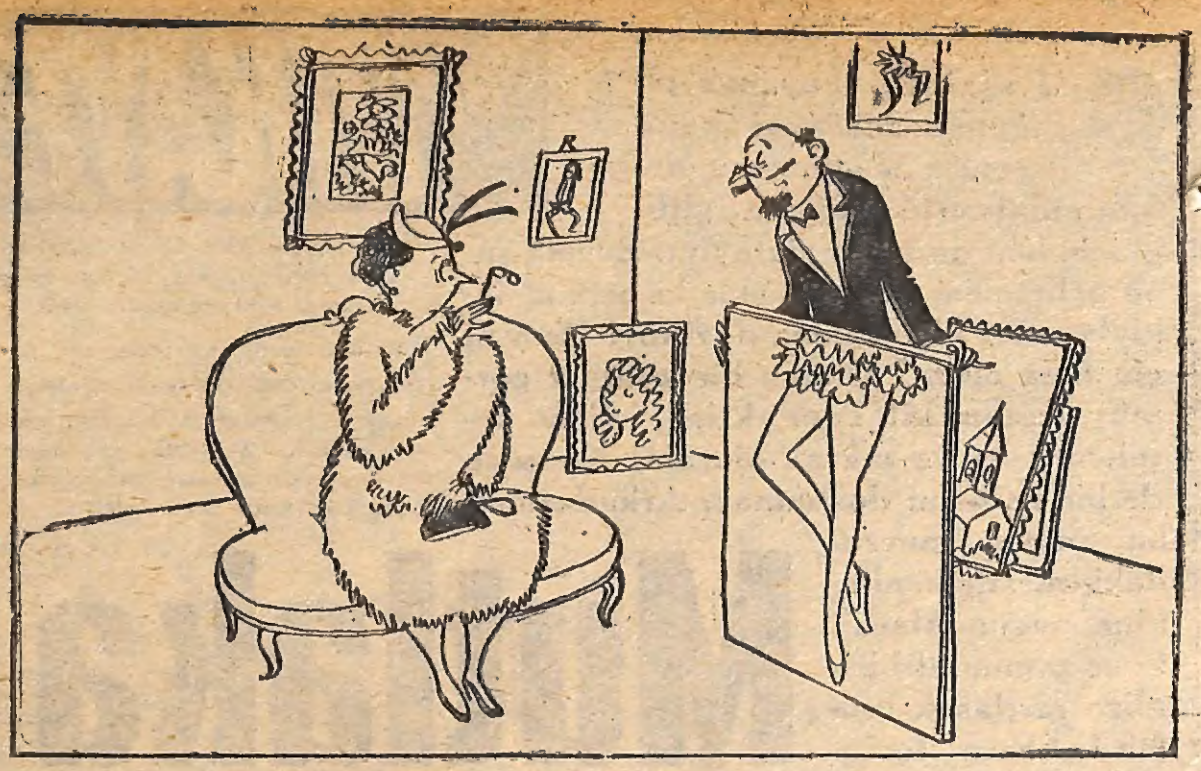

YAZISIZ!...

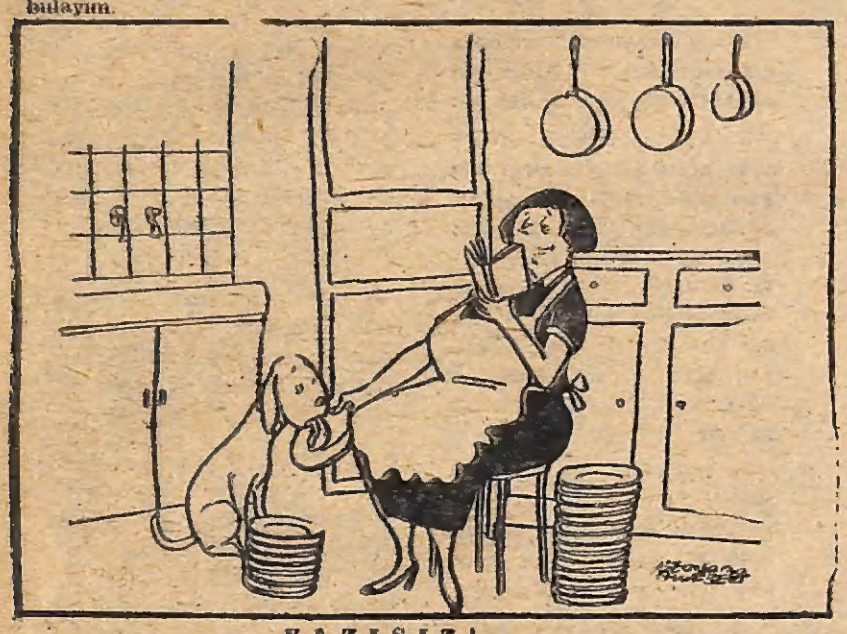

YAZISIZ!...

O senin dediğin

Bir obur, koca bir sepet üzümün başına geçmiş saplarından tutup salkımları ağzıyla sıyırır sıyırır göçürürmüş. Birisi bu hali görüp hayret etmiş ve demiş ki:

— Yahu, üzüm tane tane yenir.

— O senin dediğin elma, armuttur.

— Amma ettin ha! Onlar dilim dilim yenir.

— Etme be kardeş, o senin dediğin kavun karpuzdur.

YAZISIZ!.

YAZISIZ!..

YAZISIZ!.

Bir zengin arkasındaki pahalı kürkle gururlanırmış. Bir filozof dayanamayarak bir gün ona:

— Kürke güvenme, demiş. Yılarca sırtında taşıdığı asıl sahibini hayvanlıktan kurtaramadığı halde seni mi kurtaracak?

★

Ötekinin berikinin fikirlerini ve cümlelerini aşırmak suretiyle şiir yazan birinin eserleri için bir münekkit şöyle demiş:

— Eğer şiirlerine; haydi, asıl yerlerinize gidiniz! Deseler, hepsi dağılıp hiç bir şey kalmazdı.

★

Mahkemeye düşen bir hırsıza hâkim demiş ki:

— Bu hırsızlığı yaparken içinden hiç, yapma! diye bir ses işitmedin mi?

Hırsız cevap vermiş:

— Hayır hâkim efendi! Yalnız evsahibinin; hırsız var! diye bağırdığını işittim.

★

Bir filozof, insanların bedavaya nekadar düşkün olduklarını anlatmak için şöyle demiş:

— İnsanlara bedava kefen dağıtıyoruz, deseler, hepsi akşamdan öle kalır.

★

Yeniçerinin biri meyhanede kafayı fazla çekerek zıvanadan çıkmış. Elde pala, deli gibi bir halde dışarı seyirterek birini öldürmek kasdiyle sağa sola saldırmaya başlamış ve bu sırada da önüne eskici bir Musevi rastlamış:

— Ulan, demiş uzat boynunu.

— Aman ağam! ben sana ne yaptım?

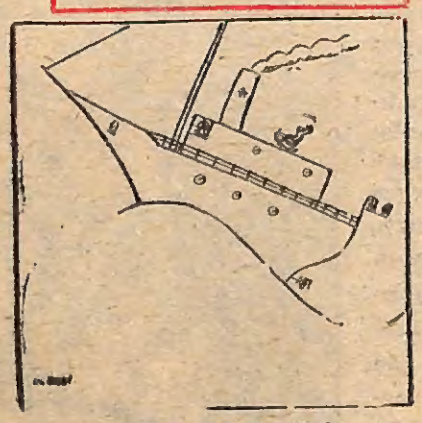

YAZISIZ!.

YAZISIZ

Aceleye gelemem

Adamın biri yeni doğacak çocuğu için marangoza bir beşik ısmarlamış. Pazarlık etmiş parasının yarısını da peşin vermiş. Fakat almak için her gidişin de «daha hazır değil!» cevabını almış. Gide gele çocuk büyümüş, beşiğe hacet kalmamış. Derken oğlu delikanlı olmuş, evlenme çağına gelmiş, evlendirmişler. Adamın nerdeyse torunu dünyaya gelecek. Beşik lâzım gelince ihtiyarın aklına eski siparişi gelmiş. Marangoza koşmuş, beşiğini sormuş. Marangoz:

— Yoo, demiş, bak ben aceleye gelemem, istersen peyini geri ve reyim

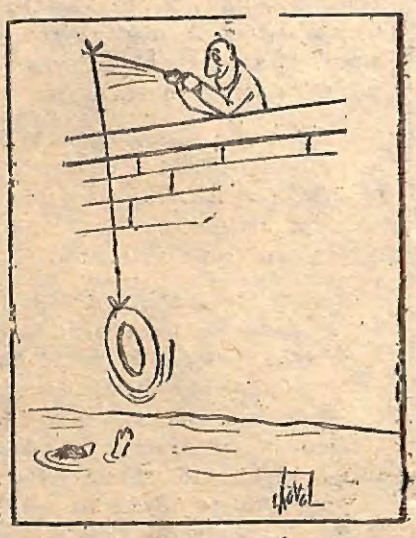

YAZISIZ!...

Nedenmiş!..

Bir baba oğul yemek yemiye oturmuşlar, ortaya çorba gelmiş. Evvelâ oğul kaşığı daldırarak yutmuş. Babası oğlunun gözlerinin yaşardığını görünce sormuş:

— Ne oldu oğlum?

Kaynar çorbadan ağzı haşlanan oğlan:

— Hiç baba! demiş. Çorba o kadar nefis ki anam aklıma geldi. Sağ olsaydı da o da yeseydi.

Baba kaşığı daldırıp yutunca, onun da gözlerinden yaşlar dökülmüş. Bu sefer oğlan sormuş:

— Ne oldu baba, neye ağlıyorsun?

— Hiç, oğlum, anamın ölüp de seni bıraktığına ağlıyorum.

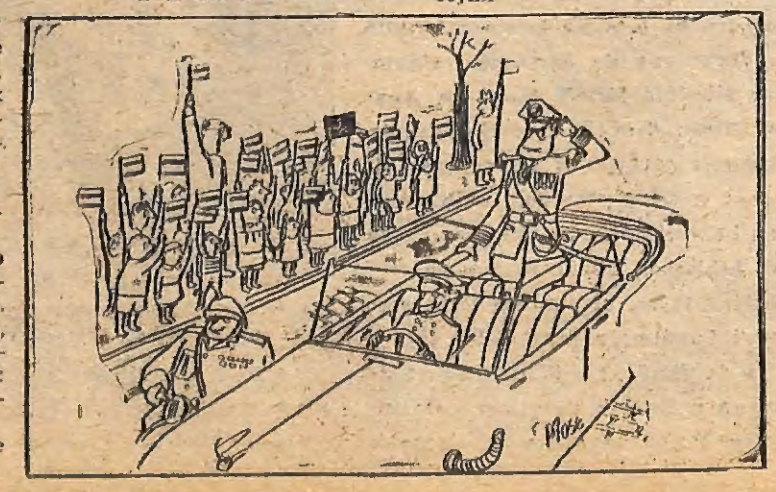

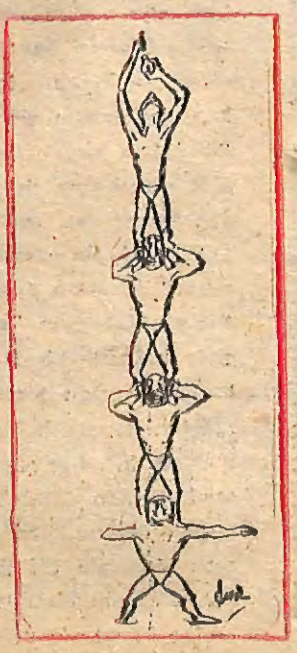

YAZISIZ!.